

Sygn. akt V U 1991/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

o przywrócenie prawa do renty

na skutek odwołania **A. S.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.**

z dnia 12 października 2012 roku

Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 1991/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) odmówił A. S. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 października 2012 roku. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 października 2012 roku, która nie stwierdziła u wnioskodawczynie niezdolności do pracy.

Wnioskodawczynie nie zgodziła się z powyżej wskazaną decyzją, zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie swego stanu zdrowia i wniosła o przyznanie jej prawa do renty. Wskazała, że od ponad dwóch lat pozostaje pod opieką Poradni Zdrowia Psychicznego, gdzie leczy się farmakologiczne oraz oczekuje na terapię indywidualną. Ponadto wskazała, że w dalszym ciągu występują u niej dolegliwości psychiczne, które uniemożliwiają jej podjęcie pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie A. S. wnosił o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji i wskazując na brak przesłanek z art. 61 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego nie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Natomiast zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- a) jest niezdolny do pracy,
- b) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- c) niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za częściowo niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy jest uważana osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy czym, stosownie do treści art. 13 wskazanej ustawy oceniając niezdolność do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności należy mieć na uwadze nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy, ale także celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na charakter dotychczasowej pracy oraz poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2001r. w sprawie II UKN 32/01, zamieszczony w OSNP 2002/20/502).

Artykuł 13 ust. 1 stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, była ocena stanu zdrowia A. S. i ustalenie, czy jest ona osobą niezdolną do pracy, co w efekcie skutkowałoby przywróceniem prawa do renty, w myśl cytowanego powyżej przepisu. Poza sporem pozostawało to, że odwołująca do dnia 30 września 2012 roku korzystała z renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W celu wyjaśnienia, czy A. S. jest niezdolna do pracy, w jakim zakresie i od jakiej daty Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii (chorób nerwowych i zaburzeń psychiatrycznych). Po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania biegły u A. S. rozpoznał zaburzenia depresyjne nawracające – epizod depresji umiarkowany w okresie stabilnego leczenia ambulatoryjnego (k. 11 akt sprawy).

Wnioskodawczyni A. S. ma 45 lat, aktualnie pozostaje bez pracy, ukończyła technikum odzieżowe, pracowała jako krawcowa, szwaczka, a następnie, jako kierownik zmiany, manager i ostatnio, jako kierownik sklepu (k. 3 akt ZUS numer 345066 i k. 22 akt sprawy).

Biegły, w wydanej opinii orzekł, że stwierdzone u odwołującej schorzenia i stopień ich klinicznego nasilenia nie powodują częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji,

przy czym opinia ta jest zgodna z decyzją Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 października 2012 roku. Biegły sądowy w uzasadnieniu opinii wskazał, że ujawniające się w okresie nasilonego stresu objawy depresyjne i lękowe mają charakter reaktywny, nie są uwarunkowane psychotycznie, mogą potrzebować okresowych, oddziaływań farmakologicznych oraz psychoterapeutycznych, jednakże stopień ich zaawansowania nie powoduje częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy (k. 11).

Sąd podzielił wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłego sądowego, jako fachowe i należycie uzasadnione oraz znajdujące potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Treść opinii biegłego sądowego nie została podważona przez odwołującą złożeniem nowych dowodów, bądź zastrzeżeń merytorycznych, mogących mieć znacznie w sprawie. Biegły odniósł się do schorzeń występujących u wnioskodawczynie, przeanalizował stopień zaawansowania chorób i ocenił ich wpływ na zdolność do pracy.

Wprawdzie odwołująca wskazywała na istnienie nieścisłości w opinii biegłego, a następnie wnioskowała o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, jednakże Sąd oddalił ten wniosek odwołującej jako nieuzasadniony. Zdaniem Sądu Okręgowego sporządzona opinia jest rzetelna, jasna, nie zawiera sprzeczności i w sposób wyczerpujący odpowiada na pytania Sądu.

Należy zauważyć, iż wnioskodawczynie nie złożyła w sprawie nowych dowodów, wyników badań uzasadniających potrzebę dalszego prowadzenia postępowania. Podkreśliła, iż nie była kierowana na leczenie szpitalne (protokół rozprawy).

Wobec powyższego A. S. nie udowodniła w przedmiotowej sprawie wystąpienia dowodów uzasadniających dalsze prowadzenie postępowania dowodowego, w tym potrzeby sporządzania opinii przez innego biegłego psychiatrę.

Należy bowiem podkreślić, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Tego rodzaju stanowisko, znajdujące również zastosowanie w niniejszej sprawie, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 01.12.2000r. w sprawie II UKN 113/00 (OSNAPiUS z 2002 r. Nr 14 poz. 343).

W ocenie Sądu Okręgowego, w kontekście powyższej opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii, w zestawieniu z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie należało uznać, iż A. S. nie spełnia warunków uzasadniających przyznanie jej renty, bowiem nie jest niezdolna do pracy.

Sąd stwierdził brak podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, a w szczególności dopuszczania dowodu z opinii innego biegłego, bowiem, biegły badający odwołującą jest lekarzem specjalistą z zakresu chorób występujących u odwołującej, analizował stopień zaawansowania chorób i ich wpływ na możliwość wykonywania pracy, a także poziom jej kwalifikacji zawodowej. Opinia biegłego nie została podważona merytorycznymi zastrzeżeniami.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że A. S. nie wykazała istnienia u niej niezdolności do pracy, chociażby w stopniu częściowym.

Dlatego też odwołanie jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.